

година као један дан (2. Петр. 3,8; Пс. 89,4). Најбитније је то што Бог остаје веран својим обећањима и остаје у свем току историје.

Очекивање царства Божијег се у Цркви проживљава на два начина: а) чекањем другог доласка Христовог, који ће означити крај света и историје, и б) искуством присуства царства Божијег у историји. Ово искуство одговара животу светих људи, док остали верни чекају коначни суд. Царство Божије као оно што је без почетка и без краја изнад простора и времена је. Његова објава човеку представља дар љубави Божије.

Духовна чулства

Царство Божије је у свет дошло Христом. Реч-слово (логос) Христово пројављује царство Божије. А прихватање речи Христове је прихватање царства Његовог. Барка спасења којом Бог дарује човека како би се спасао и како би постао удеолик царства Његовог јесте Црква. "Закони" Цркве, како примећује св. Василије Велики, уче човека да непрестано свој ум преноси из садашњег у будуће.

У цркви верни човек задобија нарочита чулства како би окусио радост будућег живота. Без њих стварност онота живота остаје недоирљива. Црква је радионица духовних чула. Ова чула не ствара човек већ ничу Богом. Истовремено Црква је место где верни учествују у слави царства Божијег. Чистотом срца, молитвом и учествовањем у тајнама човек већ садашњим својим животом постаје удеолик божанске славе (2. Петр. 1,4).

Болује ли ко међу вама? Нека дозове презвитере црквене, и нека се моле над њим, помазавши га уљем у име Господње.

И молитва вере ће спасти болесника, и подигнуће га Господ; и ако је грехе чинио, опростиће му се. Јак. 5, 14-15

При храму Св.Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

Јутарња 7.30 часова
вечерња 17 часова

акатист средом у 17 часова

Ѕвезда Литургија

Средом 7.30 часова
недељом и празником 8 часова

куповинном свећа у цркви помажете своју цркву

Храм Ѕв.Цара Константина и Јелене

18000

:018/535.333; 539.383

www.svkonstantinfdp

ГЛАС

ХРАМА СВЕТАХ КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

20 Година 3.

4. Октобар 2009.г.г.

Број 29

Еванђеље по Матеју 15.21-28

И изишавши оданде Исус се повуче у крајеве Тира и Сидона. 22 И где, жена Хананејка изиђе из оних крајева и повика говорехи: смилуј се на мене, Господе, сине Давидов, моју ћерку демон тешко мучи. 23 А он јој не одговори ни речи. Тада приступише његови ученици и мољаху га говорехи: отпусти је, јер вице за нама. 24 Али он одговори и рече: ја сам послан само изгубљеним овцама дома Израилјева. 25 Она пак дође и клањаше му се говорехи: Господе, помози ми. 26 А он одговори и рече: није лепо узети дечији хлеб и бацити га псима. 27 Она рече: да, Господе; али и пси једу од мрва што падају са трпезе њихових господара. 28 Тада Исус одговори и рече јој: о, жено, велика је твоја вера. Нека ти буде како желиш. И би излечена њена кћи од онога часа.

ЈУЧЕ СМО ПРОСЛАВЉАЈИ:

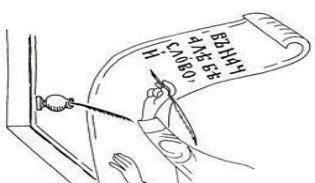

Св. вел. муч. Евстатije Пластида Велики војсковођ римски у време цара Тита и Трајана. Иако незнабожац Пластида (тако му беше име незнабожачко) беше човек праведан и милостив, сличан капетану Корнилију, кога крсти апостол Петар (Дејл Ап. 10).

Ходећи једном у лов, он погна једног јелена. Божјим Промислом јави се крст светао међу роговима јелена, и дође глас Господњи Пластиди, који овога упућиваше, да иде свештенику хришћанском и крсти се. Пластида се крсти са својом женом и два сина. На крштењу он доби име Евстатije, његова жена – Теопистија (Боговерна), а њихови синови – Агапије и Теопис. По крштењу Евстатije оде на оно исто место, где се преко јелена јавило откровење, и клекнувши заблагодари Богу што га је привео истини. У том му се опет јави глас Господњи и предрекче му страдање за име Његово, и укрести га. Тада Евстатije тајно напусти Рим са својом породицом с намером, да се повуче међу прост народ, и да у непознатој и скромној средини послужи Богу. Пристевши у Египат одмах навалише на њега искушења. Неки зли варварин оте му жену, а оба сина ухватише му зверови и однеше. Но убрзо тај варварин погибе, а децу му спасоше чобани од зверова. Евстатije се настани у неком селу Египатском Вадисис и ту као најамник селски проживи 15 година. После тога нападоше варвари на римско царство и цар Трајан жаљаше, што му нема храброга војводе Пластиде који је две године ратовао победу односио. И посла цар два своја официра да по целом царству траже великог војводу. По божјем Промислу ти официри, негдашњи другови Евстатijeви дођу у оно село Вадисис, нађу Евстатija и доведу га цару. Евстатije скупи војску и победи варваре. На путу натраг за Рим Евстатije тује пронађе и своју жену и оба сина. Када стигу у Рим, цар Трајан беше умро и цар Адријан беше на престолу. Када Адријан позва војводу Евстатija да принесу жртве боговима, Евстатije му рече, да је он хришћанин. Цар га баци на муке заједно са женом и синовима. Но како им зверови не нашкодеше ништа, бацише их у усијаног металног вола. Трећег дана извадише њихова тела мртва али од огња неповређена. Тако овај славни војвода даде и кесару кесарево и Богу Божје, и пресели се у вечно царство Христа Бога нашега.

БЕСЕДА ЗА ДАНАС:

Царство Божје

Крст Христов, чије смо воздвижење недавно славили, пројављује долазак царства Божјег. Есхатон је постао и садашњост, а истовремено се садашњост спојила са есхатonom. Већ се у садашњости налази царство Божје које ће се у својој пуноти објавити у будућем веку. Разбојник на крсту је молио Христа да га се сети када дође у своје царство, а Христос га је уверио да ће га истога дана узети са собом.

Двиг ка есхатону

Апостол Павле садашњи живот карактерише као ноћ, а будући као дан. Тама и грех овога света доводе до нестајања, док светлост и истина Господња следињују. Верни су позвани да прокажу дела таме и да се прихвате оружја светлости (Рим. 13,12). Свакако, ни верни не престају да живе и да се крећу у овоме свету; тако и они сами постају жртве утицаја злота и треха, Хришћани су позвани да се апсолутно саобразе вољи Божјој и да се боре за своје духовно усавршавање у оквирима очекивања "дана Господњег".

Учешће и очекивање

Христос који се свету објавио као човек, који је распет, умро, васкрсао, вазнео се на небо и чии се други долазак чека да "суди живима и мртвима", јесте надвремени и вечни Бог. Он је "који јесте који бејаше и који ће бити" (Отк. 1,4). А пројава славе верних у царству небеском претпоставља њихово учешће у телу Христовом, у Цркви.

Црква се налази између садашњег и будућег века. Постојање човека унутар ње задобија есхатолошки карактер; његов излазак из света није нестајање у празном, већ учешће у вечној слави Божјој. Као што карактеристично говори св. Никола Кавасила: "верни су удови тела Христовог". Глава овога тела се крије у историји, али ће се објавити у будућем веку. Када се покаже слава главе тада ће се пројавити и светлост удова њених. Хришћанин није онај који се једноставно нада, већ онај који чека васкрсење и живот царства Божјег.

Живот у очекивању

Живот у очекивању царства Божјег зависи од степена духовне зрелости. Ово очекивање не оправдава пасивно чекање краја или незанитресованост за свакодневни живот, већ представља будност и непрестани покушај и двиг. Током времена одложени други долазак Христов у историји је постао узрок моралног и духовног опуштања верног народа. Међутим, време пројаве царства Божјег није од нарочитог значаја. Уосталом Бога се не тиче разграничавање у времену којим размишља и дела човек: "Један дан пред Господом је као хиљада година, и хиљада